

اشاره

طبق یک سنت همیشگی، روز چهارم دوازدهمین کنگره بین‌المللی آموزش ریاضی به "بازدید" اختصاص یافته بود که هدف آن آشنایی با تاریخ و فرهنگ کشور کره بود. یکی از برنامه‌های طراحی شده برای این بازدیدها، رفتن به مدرسه و مشاهده کلاس‌های درس در کره بود. خوشبختانه به واسطه شرکت تعداد قابل توجهی از ایرانیان در این کنگره، در هر سه دوره ابتدایی و راهنمایی و دبیرستان، بیش از یک نفر از ایران حضور داشت و این افراد کمک کردند تا گزارشی از مشاهده این کلاس‌های درس تهیه شود.

کلیدواژه‌ها: گزارش مدارس کره جنوبی، بازدید از مدرسه، کلاس درس، ابتدایی، راهنمایی، دبیرستان

نگاهی به یک مدرسه ابتدایی در کره جنوبی

سمیرا مهرآیین

معلم ریاضی و دانشجوی کارشناسی ارشد آموزش ریاضی
دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

– بازدید از یک مدرسه ابتدایی، از ساعت ۸ صبح تا ۱ بعد از ظهر در یک دبستان دولتی شهر سئول برگزار شد.

– برنامه بازدید، با خوش‌آمدگویی رئیس اداره آموزش و پرورش آن ناحیه و مدیر و معاونان مدرسه شروع شد. در ادامه از بازدیدکنندگان خواسته شد پس از دیدن قسمت‌های مختلف مدرسه، در یک کلاس آموزشی شرکت کنند تا روش تدریس معلمان دوره ابتدایی آن مدرسه را مشاهده نمایند.

در آستانه ورود به مدرسه، تندیس بزرگ مادری قرار داشت که کودک خود را تا در مدرسه همراهی و پس از نوازشش، او را دعوت به مدرسه می‌کرد. هنگامی که وارد مدرسه شدم، بهترین چیزی که توجه مرا جلب

کرد این بود که به جای موزاییک، در سرتا سر مدرسه فوم به کار برده شده بود کمک می‌کرد بچه‌ها، با اعتماد به نفس بیشتری به بازی و تفریح مشغول باشند، بدون این که نگران زمین خوردن و عواقب بعدی آن باشند.

علاوه بر این، ساعت بزرگی که در ابتدای مدرسه وجود داشت، نماد تنظیم وقت و یادآوری زمان شروع کلاس برای کودکان بود. قبل از ورود به کلاس، هریک از آن‌ها کفش‌های خود را با کفش‌های پلاستیکی تعویض می‌کردند و با خواندن یک سرود، وارد می‌شدند.

مساحت هر کلاس تقریباً پنجاه مترمربع بود. در هر کلاس، چند قفسه کتاب و میزهایی به شکل دوزنقه با چند صندلی دور هر یک قرار داشت. هم‌چنین، چند نیمکت در مقابل یک تخته هوشمند و سه تخته گچی بود که بچه‌ها کارهایشان را روی آن‌ها نصب کرده بودند.

در تمام کلاس‌ها، پیاپوی بزرگی قرار داشت. در زمان بازدید از مدرسه، کلاسی بود که توجه همه ما را به خود جلب کرده بود. در این کلاس، دو دانش‌آموز بسیار چاق بودند که معلم، در مورد غذاها و مقدار کالری‌هایشان – به

کلاس دوره ابتدایی

دیدهام این است که، معلمان، بیشتر از روش سخنرانی استفاده می‌کنند و کمتر کار گروهی به معنای واقعی، به چشم می‌خورد.

بازدید از مدرسه راهنمایی دخترانه دانشگاه ملی سئول

مریم عادل

دانشجوی کارشناسی ارشد آموزش ریاضی دانشگاه شهید بهشتی

در کشور کره جنوبی، مدارس دوره راهنمایی تحصیلی از سه پایه ۷، ۸ و ۹ تشکیل شده است. در بازدید از یک مدرسه راهنمایی در شهر سئول، آن چه بیش از همه جلب توجه می‌کرد، بزرگی و زیبایی مدرسه بود، به طوری که آدم دوست داشت ساعت‌های زیادی را در آن بگذراند. دو زمین فوتبال در وسط و ساختمان‌های مدرسه که در دو طرف این زمین‌ها قرار داشتند، منظره چشم‌نوازی را ایجاد کرده بودند. روی دیوارهای ساختمان کلاس‌ها، عکس‌هایی از دانشمندان زن و مختصری از زندگی‌نامه آن‌ها قرار داشت. همین‌طور، روزنامه دیواری‌هایی بود که دانش‌آموزان تهیه کرده بودند و در بین آن‌ها، مطالب ریاضی هم دیده می‌شد. کلاس درس ریاضی که از آن دیدن کردیم، پایه ۸ (معادل سوم راهنمایی در ایران) بود. این کلاس، یک خانه ریاضیات کوچک بود، چون دور تادور کلاس، میزهایی قرار داشت که روی آن‌ها، وسایل کمک آموزشی و بازی‌های ریاضی متنوعی وجود داشت. معلم در هنگام تدریس از وسایل مدرن آموزشی استفاده می‌کرد. حتی تخته و تخته پاک‌کن کلاس هم به نظر کاملاً جدید

خصوص ضررهای غذاهای فست‌فود- برایشان صحبت می‌کرد.

مدرسه شامل یک زمین فوتبال بسیار بزرگ و یک زمین بسکتبال بود که البته این دو در قسمت پشت مدرسه قرار داشتند و حیاط مدرسه، جدا از این دو بود. با توجه به هوای بارانی سئول، وجود درختان و گل‌های زیبا در مدرسه قابل انتظار بود، ولی گلخانه بزرگی هم که انواع گیاهان را معرفی می‌کرد، جلب توجه می‌نمود. کتابخانه بسیار بزرگی در طبقه دوم قرار داشت که هم کتاب امانت می‌داد و هم دانش‌آموزان در آن، مشغول مطالعه بودند. بعد از کتابخانه، اتاق بزرگی بود که تعداد بسیار زیادی کامپیوتر در آن قرار داشت و دانش‌آموزان، هر یک مشغول کاری بودند. بعد از این اتاق، آزمایشگاه بزرگی قرار داشت که فیزیک، زیست‌شناسی، شیمی و زمین‌شناسی را در بر می‌گرفت. در قسمتی از حیاط مدرسه، سالن غذاخوری دانش‌آموزان قرار داشت که موقع ناهار به آنجا می‌رفتند. سالن غذاخوری معلمان جدا از این سالن بود. مدارس ابتدایی در کره جنوبی، دارای شش پایه هستند.

در این بازدید، ما از یک کلاس پایه پنجم ابتدایی که در آن ریاضی تدریس می‌شد، بازدید داشتیم. دانش‌آموزان حاضر در این کلاس، ۱۱ ساله بودند. در ابتدای کلاس، دانش‌آموزان همه با هم یک سرود را همراه با حرکات ورزشی می‌خواندند و این کار کمک می‌کرد که آن‌ها سرحال و با نشاط درس را شروع کنند. در ادامه، معلم دنباله‌ها را درس داد که ما در دوره ابتدایی در ایران، این موضوع درسی را نداریم. در این کلاس، از دو تخته هوشمند و وایت‌برد معمولی، برای نوشتن نکات درس و راه‌حل‌های درست، استفاده می‌شد؛ نکته جالب توجه این که معلم از روش کار گروهی استفاده می‌کرد و روش او، متفاوت با روش تدریس دوره ابتدایی در ایران بود. دانش‌آموزان به صورت چهار نفری دور میزهای دوزنقه‌ای شکلی نشسته بودند و به صورت گروهی، مسئله‌های خود را حل می‌کردند. هر گروه یک تخته وایت‌برد کوچک داشت که راه حل گروه بر روی آن نوشته می‌شد، بعد یک نفر از اعضای گروه از جای خود بلند می‌شد و تابلورابه بقیه نشان می‌داد و یک نفر دیگر، راه حل گروه را اعلام می‌کرد و در آخر، معلم راه حل درست را اعلام و گروهی را که جوابش درست‌تر بود، تشویق می‌کردند. در این کلاس، معلم کمتر صحبت می‌کرد و بیشتر بحث بین دانش‌آموزان با یکدیگر و با معلم بود. ولی آن چه که در اکثر کلاس‌ها در ایران

منظور آماده شده است. در مجموع، از رفتار و گفتار مدیر، معلمان و کارکنان این مدرسه این‌طور برداشت کردم که تلاش فراوانی می‌کردند که یک جو سالم علمی در مدرسه ایجاد کنند.

در بازدید از دبیرستان چه دیدم (سطح مقدماتی)

یونس کریمی فردین پور

دانشجوی دکتری آموزش ریاضی دانشگاه شهید بهشتی

و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهر

من هنگام بازدید از مدرسه، پایه دهم و سطح مقدماتی را انتخاب کردم تا طبیعی‌ترین نوع تدریس ریاضی در کشور کره جنوبی را دیده باشم. در این بازدید، چیزی که بیش از همه نظرم را جلب کرد، خوابیدن چند دانش‌آموز هنگام تدریس معلم بود. از ۲۶ دانش‌آموز، سه نفر خواب بودند که ظاهراً چیزی غیرعادی برای آن‌ها محسوب نمی‌شد. وقتی هم علت بی‌توجهی معلم‌ها را به این امر جویا شدم، گفتند این کار فقط از دانش‌آموزان تنبل سر می‌زند. سر کلاس، دو معلم حاضر بودند که یکی از آن‌ها تدریس می‌کرد و هنگام تدریس، فقط به سقف کلاس خیره بود، دیگری هم در کلاس قدم می‌زد. فردای آن روز در محل کنگره، حتی یکی از دبیران از من خواست که با دانش‌آموزان صحبت کنم و از آن‌ها بخواهم که سر کلاس نخوانند، و من برای آن‌ها توضیح دادم که این نوع خوابیدن، می‌تواند به ستون فقرات و گردن آن‌ها آسیب برساند!

به هر حال، وقتی از یک دانش‌آموز انتظار می‌رود تا نیمه‌های شب در مدرسه بماند و مطالعه کند، این اتفاق غیرطبیعی نخواهد بود. من از معلم آن‌ها خواستم که دانش‌آموزان خسته را به خانه بفرستد تا استراحت کنند. اما ایشان گفت که چون پدر و مادرها خانه نیستند و سر کار هستند، رضایت به این کار نمی‌دهند. به هر حال، با این که کره‌ای‌ها معروف به پرکار بودن هستند، اما دانش‌آموزی که خسته است، هم خودش ریاضی یاد نمی‌گیرد و هم حواس دیگران را پرت می‌کند.

نکته جالب توجه این بود که معلمان، مکان مخصوصی برای ورزش کردن در اختیار داشتند. در پایان، لازم به ذکر است که در موقع صرف ناهار، به خاطر مسلمان بودن برخی از بازدیدکنندگان، میزبان‌ها، نوع غذا را عوض کردند.

اتاق معلمان دوره راهنمایی در سئول

بود. درس آن روز، روش مربع کامل کردن بود که معلم، فقط روش را توضیح داد و دانش‌آموزان روی تمرین‌هایی که داشتند، شروع به کار کردند. در انتها هم، معلم، چند نمودار را که شکل‌های سهمی از جهان واقعی بودند، در اختیار دانش‌آموزان قرار داد تا با روشی که یاد گرفته بودند، مختصاتشان را پیدا کنند. فقط این قسمت از تمرین بود که دانش‌آموزان را کمی به چالش کشاند. در واقع به نظر من و دیگر مشاهده‌کنندگان، معلم فقط صحبت می‌کرد و دانش‌آموزان محاسبه می‌کردند و حضور فعالی در هنگام تدریس نداشتند. ولی از وسایل مدرن استفاده می‌کردند!

موضوع عجیب دیگر، سرعت یادگیری دانش‌آموزان بود. روش مربع کامل کردن روشی نیست که بعد از یک بار گفتن معلم، دانش‌آموزان بتوانند به این سرعت روش را به کار بگیرند. ولی معلم ادعا می‌کرد که آن‌ها روش مربع کامل را اولین بار بود که یاد می‌گرفتند. دانش‌آموزان شور و نشاط خاصی در هنگام حل تمرین داشتند و برای آمدن پای تابلو، با هم رقابت می‌کردند. ولی اصلاً با معلم بحث کردند.

بعد از کلاس درس، از اتاق معلمان بازدید کردیم که به نظر من، بیشتر شبیه اتاق استادان یا دانشجویان دکتری در ایران بود. میز کار هر معلم جدا بود و روی این میز، یک دستگاه رایانه، یک خط تلفن و مقداری کتاب و کاغذ قرار داشت. در اتاق معلمان، یک کتابخانه هم به چشم می‌خورد که مخصوص معلمان بود. کتابخانه اصلی مدرسه، محل پذیرایی و بحث ما بازدیدکنندگان بود و به نظر می‌رسید بخشی از کتابخانه برای همین

بازدید از دبیرستان سطح پیشرفته

سیده محدثه علیزاده هاشمی

دانشجوی کارشناسی ارشد آموزش ریاضی دانشگاه شهید بهشتی

برای آن‌هایی که پاسخ صحیح داده بودند. در پایان و پس از حل همه سؤال‌ها، گروهی برنده می‌شد که بیشترین امتیاز را کسب می‌کرد.

زمان هر کلاس ۵۰ دقیقه بود و دانش‌آموزان از ساعت ۸ صبح تا ۴ بعد از ظهر، در مدرسه حضور داشتند. نکته جالب توجه برای من، نحوه حضور و غیاب بود، دانش‌آموزان هنگام ورود به کلاس، انگشت خود را روی دستگاهی که جلوی در هر کلاس وجود داشت می‌گذاشتند و این‌گونه، حضور خود را اعلام می‌کردند. کلاس دو تخته داشت، یک تخته سیاه به همراه تخته پاک‌کن الکتریکی برای تدریس معلم، و یک تخته وایت‌برد برای امتیاز دادن و کارهای دیگر. پنجره‌ها در دو طرف کلاس تعبیه شده بودند که نور بسیار مناسبی را به کلاس می‌تابانند. پنجره‌های یک سمت رو به بیرون و پنجره‌های سمت دیگر، رو به سالن مدرسه باز می‌شدند. روی دیوار کلاس نیز، تقویمی آویزان و اشکال مختلفی چسبانده شده بودند.

دانش‌آموزان سال آخر متوسطه^۲ یعنی دانش‌آموزانی که منتظر کنکور بودند، از ساعت ۱۰ صبح تا ۱۲ شب در مدرسه حضور داشتند و مشغول درس خواندن بودند. آن‌ها اجازه استراحت کردن را- به جز چرت‌های

من هم به همراه سه نفر از ایرانیان شرکت کننده در این کنگره، دبیرستان ونموک^۳ را برای بازدید انتخاب کردیم که یکی از دبیرستان‌های معمولی شهر سئول بود، دبیرستانی بسیار مرتب با سازه‌ای L شکل متشکل از ۵ طبقه با تعداد کلاس‌های بسیار زیاد. دانش‌آموزان دختر و پسر در این دبیرستان در کلاس‌های مجزا مشغول به تحصیل بودند و هر کلاس را علاوه بر معلم اصلی، یک کمک معلم نیز همراهی می‌کرد. قبل از این که از کلاس‌های درس بازدید کنیم، دبیر زبان انگلیسی همه شرکت کنندگان را به سمت کتابخانه دبیرستان هدایت کرد. کتابخانه نسبتاً بزرگ و تنوع کتاب‌ها بسیار جالب توجه بود. بعد از این که معلمان ریاضی و زبان کمی در مورد دبیرستان توضیح دادند، همه با هم به سمت کلاس‌ها رفتیم. ابتدا از یک کلاس حرفه و فن بازدید کردیم، دورتا دور کلاس با وسایلی از قبیل کابینت، ظرفشویی و اجاق خوراک‌پزی و ظروف آشپزخانه بسیاری برای آموزش آشپزی وجود داشت.

بعد از آن، از کلاس‌های پایه دوم دبیرستان بازدید کردیم که این پایه، به ۳ کلاس مقدماتی^۴، معمولی^۵ و پیشرفته^۶ تقسیم شده بود. هریک از ما به یکی از کلاس‌ها رفتیم و از آن‌ها دیدن کردیم. اولین چیزی که در هنگام ورود به کلاس توجه ما را به خود جلب کرد، خوابیدن دانش‌آموزان سر کلاس بود که از نظر معلم، ایرادی نداشت. وقتی دلیل را جویا شدیم متوجه شدیم در کره جنوبی، مطابق با قانونی که از پنج سال گذشته وضع شده است، دانش‌آموزان اجازه خوابیدن سر کلاس را دارند.

در این کلاس پیشرفته، دانش‌آموزان به سه گروه تقسیم شده بودند، معلم دو روز پیش به دانش‌آموزان ۹ سؤال تستی داده بود و از آن‌ها خواسته بود تا این سؤالات را به عنوان تکلیف در منزل حل کنند و در روز بازدید، سؤالاتی را که معلم مشخص می‌کرد، دانش‌آموزان یک بار دیگر در هر گروه همراه با هم، آن‌ها را حل می‌کردند و معلم به طور تصادفی از هر گروه، یک نفر را انتخاب می‌کرد تا پای تخته بروند و سؤال‌ها را حل کنند. هر کسی که سؤالات را زودتر حل می‌کرد، برنده بود. معلم به هر دانش‌آموز امتیازی از ۰ تا ۳ می‌داد؛ صفر برای دانش‌آموزانی بود که سؤال را حل نمی‌کردند و ۳

پی‌نوشت

۱- در کره جنوبی، کنکور اثر زیادی بر آموزش مدرسه‌ای دارد و به نوعی سایه سنگین کنکور بر مدرسه حاکم است

2. Wonmook
3. Basic
4. Intermediate
5. Advanced
6. Grade 12

خوابیدن دانش‌آموز در کلاس درس

کوتاهی در کلاس- در این زمان نداشتند. در طول این مدت، کمک معلم در کنار دانش‌آموزان بود و اشکالات آن‌ها را رفع می‌کرد.